

FALUSI MÁRTON

Az évszak

*Varjak ráncigálják le a télről az ősz,
pulóvert kisgyerekről, ki tévé előtt
szenderült álomba. Vállá, könyöke, akár
konok faág, eresz, átbújni nem akar,
meg-megakad benne norvégmintás avar.
Padon ülök. Szétszórt, sűrű tekintetemből
nyári csillagokat cinegék csipegetnek.
Félmosolyt vetek oda, fokhagymagerezdet.
Életemet az első ötletre teszem föl,
mi erre kószál. Bőven van időm. Az évszak
mélán elnyújtózik, mint hajléktalanjaink,
s éppoly arctalanul fordul önmagába.
Száráig visszahajlott levél hajamba ring.
A talaj ráncfalanná vasalt, viseltes ing,
melegen begyűrve pincék alá, száraz
vízneműk alá, fedéltelen csatornákba.
Varjúcsőr cibálja ágakról a diót.
Ködöt cincál szét nomád kutyák állkapcsa,
kötött cicákként tépetten ott a kapca,
húzzák a gazdizsebből, óvatlan kilóg.
Kettőzik lépteiket, fél őt, az irodisták
hosszan mássalhangzó, kis koppanó lakkcipőkben.
Ráncha szedem tempójukat, hozzám igazítsák,
soraimat kifűzöm, csámpázzanak időtlen.
Nincs veszítenivalóm. Valóm elveszítettem
barátaimmal együtt. Kódorgok csak kietlen
ligetben, pagonyban, bérces Bakony-berekben,
arab sivatagban, hol érc roppan, hő rekken,
szapora belektől éhkoppon kő röpöppen
felém, kitör a frász, a félsz, hisz Ők többen,
egyre többen vannak. Hideg lel, verejték
ver, nagy búsultomban, ugyan, mit tehetnék,
panaszolkodván, mint egykor Dávid király?
Hej, Simon mágus, kincsedért bármit kívánj,
kapaszzkodj apostol-posztra! Engem ne hivass,
bocsásson el bizalmából hetyke és pimasz,
rátarti és negédes, mindenki hivatása.
Telét az ősz kiássa, hisz más, milyen visszás, ha
levél fordul fonákra, a tisztás visszájára.
Zsibbadok. Elszorulnak ölfákon a visszerek,
ág hegyén rigó dülled, didereg és csicsereg.
Nem készít eleséget senki. Te is hiányzol.*

Előhívatlanul sem nyitják rám bronz szemüket
szürkületi vendégek negatív kópiákból.
Vagyok, de nem ver vissza se mélység, sem felület.
Ragyognék, tükröződnék. Vékonyka napsugarak
szívószálain szürcsöl fényt a föld, ám ugyanaz
a kvantum kerülőúton ér hozzám, a féreg,
a holt anyag is becsesebb nálam, előnyt élvez.
Ködbe burkolózom, s te nem látsz. A háztetőkön
permetként széjjeloszlom, dérverten fölkenődöm.
Fűtött alkóvban titkos, család megalkuváshoz
paktumokat szövegeznek kofák és kufárok.
Időzített pokolgépek, ti belső szervek,
most röpítsétek egekbe az örök tervet!

Szüret a kertben (lavírozott tus, 1986)